

„No tak, Holdene,“ řekl Oakley, došel ke mně a chytil mě za ruku. „Dej mi to pivo, a já tě odvezu domů.“

„Jsem v pořádku,“ vykoktal jsem. Vytrhl jsem se z jeho sevření a zároveň jsem se snažil, abych neza-
kopl. „Pokud vím, tak jsi můj spolubydlící, ne nějaká
podělaná chůva.“

„Podle mě bys právě teď nějakou potřeboval,“
odeskl a zamračeně se na mě podíval. „Je ti jasný, že
budeš na mol?“

„Nikdo se tě neprosil, abys tu zůstal a dával na mě
pozor,“ zašeptal jsem. Popravdě, ani jsem si to nepřál.
Pro naše přátelství bude lepší, když půjde domů dřív,
než budu úplně mimo. Kdykoli jindy by mi nevadilo,
kdyby se o mě postaral. Během posledních několika
let to udělal mockrát.

Ale ne dneska.

Určitě ne takhle.

Oakley zvedl ruce a ustoupil. „Dobrá, ale nestěžuj
si na kocovinu, až ráno poletíš domů do Cali.“

Domů.

Moje mysl se u toho slova zarazila.

U slova, u jeho *významu*.

U toho, co mi v *mém* domově chybí a co je příčinou
mého chlastání.

Dneska je výročí jejich ztráty.

Oakley se na mě podíval mnohem laskavěji, jako
kdyby mi četl myšlenky. „Tvoji rodiče by nechtěli,
aby ses takhle choval,“ řekl tak potichu, že jsem ho
sotva slyšel. „Dobře víš, že by si přáli, abys šel dál,
abys žil.“

„Já přesně teď žiju,“ řekl jsem. Při posledním slově
jsem škytl. „Což o nich říct nemůžu.“

Překvapeně se na mě podíval, jako většina lidí, když

dělám vtípky o svým mrtvých rodičích. Jenže co tě ne-
zabije, to tě posílí.

„Můžeš mi zejtra poslat zprávu, abych věděl, že jsi
chytil letadlo?“ Zvedl obočí a dodal: „Prosím?“

„Ano, pane,“ zasalutoval jsem jeho směrem. Tenhle
rozhovor mě ničil. Byl jsem rád, když znovu protočil
oči a zamířil ke dveřím vedoucím do ulice, kde par-
koval.

„Konečně je moje chůva pryč,“ zabručel jsem si
pod nos.

Přesunul jsem se do domu, kde se lidi smáli a tan-
covali na nějakou příšernou hudbu, která zněla z re-
produktorů. Pokud jde o hudbu, byli všichni v K-Sigs
známí svým úděsným vkusem.

Usrkl jsem trochu piva a zamířil jsem ke schodišti.
Ze všech sil jsem se snažil zaplašit prázdnotu, kterou
ve mně probudila Oakleyova slova. Přesto se do mojí
opilé mysli pořád vracely myšlenky, které se mi v hla-
vě honily celý den. Znovu jsem musel myslet na věci,
na které bych radši zapomenu. Nebo je aspoň igno-
roval.

Vtom jsem si všiml tmavovlasého kluka s tmavýma
očima, který na mě upřeně zíral, přestože se právě
s někým bavil. Jeho pohled mě doslova pátil na kůži,
a když se naše pohledy setkaly, věděl jsem naprosto
přesně, jak uniknout myšlenkám, které mě trápily.

Bylo možné, že jsem si jeho pozornost spletl se zá-
jmem, ale podle toho, jak si mě prohlížel, když jsem
se k němu blížil, vsadil bych ruku, že se nemýlím.

Právě jsem se chystal přerušit rozhovor tmavovla-
sého sexy kluka, když mě vyrušil známý hlas.

„Myslel jsem, že tě před deseti minutami odvedl
Oakley domů.“

Theo.